

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng Chủ Nhật, ngày 26/11/2023

TÌNH KHÔNG PHÁP SƯ GIA NGÔN LỤC

Phần 3

Chương 9

NÓI VỀ PHƯƠNG PHÁP HỌC TẬP THUYẾT GIẢNG

BÀI 2

Người học thuyết giảng Kinh Pháp hay chuẩn mực Thánh Hiền nhất định phải chú trọng đến yếu tố đức hạnh của mình, phát tâm “*Tác Sư Tác Phạm*” – làm thầy mô phạm ở ngay mỗi vị trí và vai trò mình đang đảm nhiệm.

Hòa Thượng nói: “***Phải phát được đại tâm và lập đại chí: Học làm thầy người và hành làm khuôn mẫu cho đời thì ngay một đời chúng ta có thể được độ và còn có thể giúp ích được người khác***”. Khi đó, việc học tập, lao động hay sinh hoạt của chúng ta đều đang “*Tác Sư Tác Phạm*”.

Kỹ Thuật giảng Kinh, thuyết Pháp rất quan trọng nhưng không khó, chỉ cần thời gian một đến ba tháng học tập là đủ. Song yếu tố phẩm đức của con người thì quan trọng hơn, hoàn toàn phụ thuộc vào mỗi đồng học phải tự giác.

Hòa Thượng nói: “***Nếu không có đức hạnh thì cho dù bạn nói được hoa trời rơi rụng cũng chẳng ích gì, vẫn cứ là tự gạt mình gạt người, vẫn cứ là tạo tác ác nghiệp. Sau cùng vẫn lại đọa lạc***”.

Phương pháp học tập là trùng tuyên lại ba lần 40 tập bộ sách “*Con Đường Dẫn Đến Nhân Sinh Hạnh Phúc*” của Thầy Thái Lễ Húc một cách nhuần nhuyễn. Từ chỗ đọc sẽ trở thành thuyết giảng lúc nào không hay. Nhưng đức hạnh thì phải tu dưỡng, theo Hòa Thượng là phải lập chí lớn tiếp nối chuẩn mực Thánh Hiền.

Đã phát tâm như thế thì nhất định mình phải “*Tác Sư Tác Phạm*”, phải luôn kiểm soát chính mình, để tấm gương này đạt mức tốt nhất, phẩm hạnh của mình ngày một nâng cao. Chúng sanh nhìn vào học tập cũng được lợi ích.

Đáng chú ý là phải “*Lấy chí của Thầy làm chí của mình, tiếp nối hoằng truyền Thánh giáo*” như lời bài hát của Thầy Định Hoàng và một nhóm các quý Thầy sáng tác. Kết quả gặt hái được là ngay trong đời này không chỉ lợi ích tha nhân mà chính mình được độ - nghĩa là vượt thoát được sanh tử.

Trong cuộc sống hằng ngày, đời nhân xử thế tiếp vật, hành động tạo tác đều phải nỗ lực tạo ra tấm gương điển phạm. Cho nên, tấm gương đó không thể mang quá nhiều tỳ vết, quá nhiều khuyết điểm sẽ khiến người khác học theo những khuyết điểm đó.

Sự nhắc nhở này của Hòa Thượng, xuất phát từ trải nghiệm sống của Ngài, rất thiết thực với chúng ta. Nếu mình chuẩn mực nghiêm túc thì người xung quanh sẽ chuẩn mực nghiêm túc. Ngược lại thì người xung quanh sẽ tùy tiện phóng túng buông lung.

Chỉ cần chú quan thì những tập khí đó sẽ thượng phong. Nếu trong cuộc sống đều có thể “*Tác Sư Tác Phạm*” và ôm ấp điều này như một nguyện vọng thì nguyện vọng ấy sẽ là động lực giúp chúng ta vượt thắng tập khí, luôn tinh tấn, không buông lung giải đãi. Mỗi ý niệm, hành động đều “*Tác Sư Tác Phạm*” thì dần dần chúng ta sẽ chuẩn mực, tự nhiên sẽ chuyển phàm thành Thánh.

Đơn cử như việc dọn cỏ làm đất, bón phân trồng rau có thể khiến chúng ta vừa nhìn đã nghĩ rằng khó nhưng khi bắt tay vào làm thì vẫn xong việc. Tư duy này là thói quen nhiều năm sống chệnh mảng khiến cản trở năng lực vốn vô hạn của mình. Một đám cỏ cần phải nhổ hay mọi việc cần làm, hãy nghĩ mình đã bắt đầu nghiêm túc chưa? Nếu khởi động mà khó khăn thì kết quả sẽ không tốt.

Là học trò của Phật, Bồ Tát, Thánh Hiền, chúng ta phải phản tỉnh rằng các Ngài không hề có tâm thái chệnh mảng, buông lung, giải đãi và tùy tiện. Thế cho nên, nhất định phải tu dưỡng phẩm đức.

Hòa Thượng nói: “***Bồi dưỡng đức hạnh, cơ bản nhất là tu học Tịnh Nghiệp Tam Phước trên Kinh Quán Vô Lượng Thọ Phật. Phước thứ nhất chính là năm giới mười thiện, đây là căn bản***”. Nếu không làm được phước thứ nhất gồm “*Hiếu dưỡng Phụ Mẫu, Phụng Sự Sư Trưởng, Từ Tâm Bất Sát, Tu Thập Thiện Nghiệp*”, thì chính là phá giới.

Hòa Thượng khẳng định: “***Có đức hạnh mới có thể được chư Phật Bồ Tát hộ niệm, long thiên thiện thần bảo hộ. Nếu phá giới, tâm địa bất thiện thì cho dù bạn giảng kinh có tốt và pháp duyên bạn thù thắng đến đâu đi chăng nữa, xung quanh bạn chỉ là yêu ma quỷ quái.***”

Bên cạnh đó, Hòa Thượng nhắc người học giảng dạy còn phải “***chú ý đến oai nghi thái độ***”. Đệ Tử Quy với 113 điều cũng đã chỉ rõ oai nghi. Chúng ta cũng có thể học tập những nghi thái này thông qua quan sát Hòa Thượng ngồi giảng tòa và Thầy Thái đứng giảng.

Hòa Thượng lại nói “***Ở Xinh-ga-po, các đồng học cùng nhau học tập để tương lai hoằng pháp lợi sanh khắp nơi trên thế giới. Nhất định phải nghiêm túc với phẩm hạnh của mình! Tu học phải như lý như pháp để không cô phụ rất nhiều sự kỳ vọng của các hộ pháp, đại đức trong và ngoài nước. Thành tựu công đức tự lợi lợi tha***”.

Tuy nhiên việc học tập của chúng ta không nghiêm túc thì làm sao chúng ta gánh vác việc hoằng truyền giáo huấn của Phật, Bồ Tát, Thánh Hiền.

Vì sao Phật được gọi là “*Thiên Nhân Chi Đạo Sư, Tứ Sanh Chi Từ Phụ*”- Thầy dạy khắp trời người, Cha lành chung bốn loài? Vì Phật Bồ Tát làm thật. Còn chúng ta không nghiêm túc, khi có người thì làm thật, khi không có người thì làm cho dễ coi mà không e sợ chư thiên, quỷ thần đều nhìn thấy. Phật Bồ Tát thấy còn tường tận hơn, thậm chí còn thấy được khởi tâm động niệm của chúng ta.

Hòa Thượng chỉ dạy rằng “***Nếu có khuyết điểm thì phải không ngừng cải tiến***” giống như đi hết một đoạn đường, chúng ta quay về xem xét mình có sai lầm gì trên hành trình đó không? Nếu có thì phải nỗ lực sửa đổi không để tái phạm.

Cũng vậy hằng ngày trong cuộc sống khởi tâm động niệm, đối nhân xử thế, đối người tiếp vật, hành động tạo tác của chúng ta có rất nhiều sơ suất phải phản tỉnh. Ví dụ tâm háo danh hay ý niệm trong tập khí phiền não vừa khởi lên là phải nhận ra và kiểm soát ngay.

Hòa Thượng nhấn mạnh: “***Phải xem trọng tu dưỡng phẩm đức, phải chân thật buông xả danh vọng lợi dưỡng, xả bỏ năm dục sáu trần. Ở ngay trong cảnh duyên, không khởi tâm, không động niệm. Đây mới chân thật là đệ tử của Như Lai, mới có thể gánh vác sứ mạng hoằng pháp để tự lợi lợi tha.***”

Để có người gánh vác sứ mạng hoằng pháp, từ lâu Hòa Thượng đã bồi dưỡng thế hệ truyền thừa. Đây là việc vô cùng quan trọng nhưng chúng ta không hề nghĩ đến. Sự không quan tâm đó làm Văn hóa Truyền thống bị mai một. Một khi đứt quãng như vậy thì rất khó có người phát tâm học tập kế thừa.

Những người làm giáo dục phải nghĩ đến điểm này. Chúng ta đào tạo thế hệ kế thừa với một tinh thần tùy duyên không mong cầu. Việc làm này không mất thời gian và không làm động tâm mình mà lợi ích thì to lớn và còn là lời nhắc nhở chúng ta nỗ lực gánh vác sứ mạng.

Việc hoằng dương Phật pháp thì dành cho người xuất gia còn hoằng truyền truyền thống văn hóa dân tộc thì hàng phật tử tại gia đảm nhiệm được.

Chúng tôi từng nghe Thầy Thái nói nếu ai tiếp nối sứ mạng truyền thống của dân tộc mình thì sẽ được tổ tiên dân tộc đó gia trì bảo hộ. Chúng ta đang trên lộ trình như thế nên chắc chắn sẽ được tổ tiên ông bà chúng ta gia trì bảo hộ./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót.

Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!